

EMANOIL HAŞOTI:

„PLECĂM ÎN JAPONIA CU DORINŢA DE A FACE O BUNĂ PROPAGANDĂ FOTBALULUI NOSTRU"

La Federaţia română de fotbal a sosit din Japonia o invitaţie onorantă, prin care se solicita ca o echipă românească să participe, între 13 şi 20 ianuarie, la un turneu de fotbal, alături de **o echipă braziliană (Juventus Sao Paulo) şi două formaţii nipone — reprezentativa ţării şi selecţionata olimpică a Japoniei.** Şi ca urmare a frumoasei comportări avută în turul Diviziei A, forul de specialitate a desemnat-o pe **F. C. Constanţa.**

De la 24 decembrie, după o vacanţă de numai două săptămîni, constănţenii au început antrenamentele zilnic, chiar şi de două ori pe zi. Au avut loc 18 şedinţe de pregătire şi trei meciuri — în familie — de verificare, după care, luni după-amiază s-au făcut bagajele pentru lungul voiaj.

Înaintea plecării spre Japonia (via Moscova), am stat de vorbă cu antrenorul **Em. Haşoti.** L-am rugat să ne spună ce părere are despre misiunea echipei sale.

— Deşi datele de disputare n-au fost dintre cele mai favorabile, am răspuns acestei invitaţii, care ne onorează. Desigur, e ceva nou pentru noi, mai ales în ceea ce priveşte pregătirea, apoi readaptarea la efort a jucătorilor după un tur destul de greu şi o vacanţă atît de scurtă. La toate acestea se vor adăuga şi schimbarea de fus orar, aclimatizarea în Japonia şi, apoi, la înapoiere, readaptarea la condiţiile de la noi. Deocamdată, nu putem spune că va fi bine sau rău, nu bănuim efectele turneului, dar avem de învăţat şi experienţa ne va fi de folos, atît nouă cît şi altor echipe de la noi.

— Vă aşteaptă un turneu greu. O echipă braziliană pune oricui probleme dificile, iar fotbaliştii japonezi au o recunoscută vitalitate şi viteză de reacţie...

— Ne-am gîndit la aceste lucruri. Jucătorii sînt conştienţi de misiunea ce o au şi s-au pregătit cu multă seriozitate. Vrem să facem o figură onorabilă, o bună propagandă fotbalului nostru, mai ales că sîntem prima echipă de club din România care va juca în Japonia. Nu vom neglija rezultatele în sine, dar vom încerca să răspundem organizatorilor, care ne-au spus că turneul e organizat, în principal, pentru răspîndirea fotbalului în această ţară.

— Ce lot deplasaţi la Osaka şi Tokio ?

— Plecăm cu un lot de 17 jucători, adică cu: Ştefănescu, Popa, Ghirca, Jurcă, Stoica, Bălosu, Antonescu, Constantinescu, Vigu, Oprea, Mihu, Tănase, Caraman, Mărculescu, Negoescu, Lică şi **Turcu.** Au rămas acasă portarul **Pîlcă** şi fundaşul **Nistor.** Acestuia din urmă, fiind selecţionat în lotul naţional, i-am făcut împreună cu colegul **P. Comăniţă, un program special şi va lucra cu Tilvescu, pentru a se prezenta la lot cît mai bine pregătit.**

★

Ieri la prînz, F. C. Constanţa a decolat spre Moscova de unde, după o escală de două ore, va pleca direct spre Tokio şi de acolo la Osaka, unde duminică are loc primul meci.

AL. CONSTANTIN

O imagine de pe stadionul constănţean. Înaintea antrenamentului, antrenorii Haşoti *şi* Comăniţă *expun planul de lucru al unuia dintre cele 18 antrenamente dinaintea plecării.*

Foto: V. BAGEAC

ÎNTINERIREA ECHIPEI NAŢIONALE

(Urmare din pag. 1)

ceea ce ne arată puternicele echipe naţionale. Dar asta este, fireşte, o chestiune care nu poate fi rezolvată decît în timp. Deocamdată, din partea colegilor mei antrenorii de la cluburi, aştept să mă sprijine în sarcina care-mi revine la lot, trimiţînd jucători bine pregătiţi. O spun acum, la începutul anului competiţional, asigurindu-i că, cu excepţia stagiului care va preceda meciul cu campioana lumii, Brazilia, un stagiu de circa 10 zile, toate celelalte vor fi şi mai scurte, în aşa fel încît acţiunile lotului să nu impieteze asupra activităţii la cluburi. De altfel, o conlucrare în ambele sensuri nu va fi decît în folosul fotbalului nostru, al echipei naţionale.

— Ce ne puteţi spune, în încheiere, despre foştii titulari ai echipei reprezentative ? Ne gîndim, în primul rînd, la Dumitrache, care la cei 25 de ani, neîmpliniţi, nu poate fi etichetat drept un jucător sfîrşit...

— Vă spun doar atît că, pentru o parte dintre ei porţile echipei naţionale rămîn în continuare deschise. Mai ales pentru Dumitrache a cărei, sperăm, temporară scoatere din lot el trebuie s-o înţeleagă ca o măsură educativă. Repet, avem nevoie de Dumitrache, de acel Dumitrache, aflat, însă, în acea formă sportivă care l-a consacrat...

Gol! Studenţii bucureşteni înscriu primul gol în meciul cu Steagul roşu. *Pentru arbitrul* Emil Vlaiculescu *nu vor fi probleme în validarea punctului, pentru că se află în apropierea fazei.*

RETROSPECTIVA TURULUI DIVIZIEI A (V)

ARBITRAJUL, ÎN GENERAL BUN, MAI ARE ÎNSĂ POTENŢE NEVALORIFICATE

Desigur, retrospectiva turului campionatului Diviziei A nu poate... omite unul din aspectele importante care concură la buna desfăşurare a competiţiei — **ARBITRAJUL.** De ce să-l ocolim, din moment ce la bucuriile şi necazurile soccerului nostru, arbitrajul a fost prezent ca un factor ...activ, luîndu-şi porţia sa de aplauze în cazul unor reuşite, după cum prestaţiile de slabă factură au dat naştere la atîtea discuţii, într-o duminică sau alta Iată, deci, cîteva din multiplele argumente ce ne obligă să acordăm spaţiul de azi unei succinte, desigur, tratări a **modului în care au fost conduse partidele din sezonul de toamnă, ca şi a altor aspecte legate de activitatea „cavalerilor fluierului".**

Deci, după PREGĂTIREA FIZICĂ, TEHNICĂ, TACTICĂ şi PSIHICĂ A JUCĂTORILOR ŞI ECHIPELOR NOASTRE, LA ORDINEA ZILEI: ARBITRAJUL.

459 DE DELEGĂRI NUMAI LA DIVIZIA A

Nu ne-am propus să facem o prelegere privind rolul şi importanţa arbitrului în buna desfăşurare a unei competiţii sportive. O ştie toată lumea, inclusiv aceşti entuziaşti activişti obşteşti, **care din momentul primirii ecusonului de arbitru s-au angajat într-o misiune de mare răspundere, frumoasă dar pretenţioasă, plină de satisfacţii, dar şi de riscuri,** mai ales în momentele de tensiune, cînd întrecerea cunoaşte cote de încleştare, depăşind, chiar, limita admisă de regulament şi de legea nescrisă a fair-play-ului. **Dar în turul campionatului, despre care vorbim, n-am avut asemenea momente neplăcute, exceptînd ieşirile unor jucători, partidele disputîndu-se într-un cadru corespunzător.** La Divizia A, arbitrii n-au avut mari necazuri, bineînţeles decît acelea pe care şi le-au creat singuri, prin „lipsa de formă" manifestată într-o duminică sau alta, urmare a şovăielii dovedită într-o fază mai dificil de interpretat. **Nu vom ocoli un adevăr, adică misiunea foarte grea a Colegiului central de a delega, etapă de etapă, brigăzi la jocurile divizionare A, adică 459 de arbitri în tot turul campionatului, desfăşurat paralel cu diviziile B şi C, cu campionatul formaţiilor de tineret-rezerve şi cele de juniori şi judeţene.** De aceea, împărtăşim întru totul punctul de vedere al Colegiului central al arbitrilor potrivit căruia **„ţinerea în mod practic a unor şedinţe de lucru este o** preocupare devenită tradiţională în **activitatea F.R.F. şi a Colegiului central, iar prezentarea unor informări privind comportarea arbitrilor în prima jumătate a anului competiţional 1973—1974, desfăşurat sub semnul unei noi formule organizatorice, a comportat eforturi deosebite".** Şi în bună parte, Colegiul central s-a achitat satisfăcător de misiunea avută. Aceasta a dus, probabil, şi la aprecierile de ansamblu făcute de conducerea F.R.F. potrivit căreia **„ştacheta arbitrajelor s-a ridicat la un nivel corespunzător** (consemnare extrasă din materialul prezentat la Consfătuirea arbitrilor divizionari A, care a avut loc la sfîrşitul anului trecut). Simţim şi noi aceeaşi îndatorire şi de la început subliniem că o bună parte dintre arbitri (ne referim numai la Divizia A) au reuşit să se ridice la nivelul pretenţiilor. Aceştia au prestat arbitraje corespunzătoare. Acesta, trebuie să fie, de altfel, ţelul fiecărui conducător de joc şi care, îndeplinindu-l, **nu face altceva decît să se achite** de sarcina asumată.

CAM ACEIAŞI ARBITRI ŞI TOTUŞI...

Lista celor ce au condus — la centru — jocurile turului Diviziei A cuprinde 33 de nume, unele cunoscute destul de bine **(Gh. Limona, A. Bentu, N. Rainea, Gh. Popovici, Al. Pîrvu, I. Rus, O. Anderco, M. Rotaru, V. Pădureanu, N. Cursaru, C. Ghemigean, N. Petriceanu, Gr. Bîrsan)** altele mai puţin **(R. Stincan, S. Drăgulici, G. Blau, Gh. Manole, I. Chilibar).** După numărul lor, se pare că avem unul dintre cele mai largi corpuri de arbitri din Europa, deşi apropierea sau atingerea limitei de vîrstă — 50 de ani — a unora dintre ei creează impresia că va fi în curînd un impas. Dar lucrurile nu stau chiar aşa, de vreme ce **colegiul central îi deleagă pe cei mai buni arbitri atît de puţin la jocurile primei divizii,** aşa cum s-a întîmplat şi în toamnă. Un clasament, în ceea ce priveşte numărul de meciuri conduse apare cît se poate de edificator. Iată-l: **O. Anderco — 10 jocuri conduse la centru; N. Rainea — 8; A. Bentu, I. Cîmpeanu, C. Ghiţă, Al. Pîrvu, V. Pădureanu, N. Cursaru, Gr. Bîrsan — 7; V. Topan şi M. Rotaru — 6; I. Rus, C. Petrea, C. Niculescu, C. Ghemigean, G. Blau — 5; Gh. Manole, C. Dinulescu, R. Stincan, N. Petriceanu, Em. Vlaiculescu, M. Bică, Gh. Popovici, Gh. Limona — 4; Tr. Moarcăş, Z. Szecsey, I. Drăghici — 3, C. Manusaride, Em. Păunescu — 2, S. Drăgulici, I. Chilibar, V. Grigorescu şi T. Leca — cîte un joc.**

Pe ce principiu s-or fi făcut aceste repartizări ? Ştim, există şi un motiv, activitatea profesională, dar nu credem că un arbitru reputat nu a fost disponibil decît patru duminici în trei luni, mai ales că unii au condus jocuri de Divizia B sau C, ceea ce infirmă motivul... indisponibilităţii. Sînt toţi aceşti 33 de arbitri cei mai buni din România ? Şi la fel de buni? Şi atunci de ce există disproporţii la delegări ? S-ar putea să ni se răspundă că a fost vorba de noi promovări, de întinerirea lotului. Dar de dragul întineririi cu orice preţ, **să-i ignorezi pe Bentu şi Limona, de pildă ? Şi despre ce promovare e vorba dacă S. Drăgulici** conduce doar un singur meci (U.T.A.—Jiul), în etapa a V-a, şi după ce e notat cu 5 stele, nu mai apare la centru ! Acest gen de programări ignoră valoarea unora, băgîndu-i în aceeaşi oală cu alţii în numele unei echităţi greşit înţeleasă. Cînd Divizia A avea nevoie de arbitri competenţi, **Gr. Bîrsan, N. Cursaru, A. Bentu** sau **Gh. Limona se aflau la Urziceni** sau **Călăraşi, sau în alt oraş, conducînd** partide, oricum mai puţin importante decît un derby **F.C. Argeş—Universitatea Craiova.** Da, cu toate sugestiile date, **această rotaţie a continuat,** din dorinţa colegiului sau a comisiei de delegări de a face din toţi arbitrii noştri un... **Lo Bello,** deşi nu toţi pot fi **Lo Bello**; sau dintr-o greşit înţeleasă dorinţă de a nu supăra pe cineva...

BILANŢUL GENERAL E BUN...

După cum spuneam şi mai înainte, bilanţul general al arbitrajelor de la Divizia A a fost în sezonul de toamnă bun. Dar a fost totuşi suficient pentru Colegiul central ca la şedinţa de analiză să se oprească numai la două exemple de arbitraje slabe din A şi să insiste doar asupra arbitrajelor de la Divizia C ? A făcut-o probabil (ca şi în cazul delegărilor) în aşa fel ca să nu deranjeze pe cineva, acţionîndu-se greşit : trecîndu-se cu vederea erorile unui arbitraj, nu se face altceva decît să se dea apă la moară unor discuţii care au mai avut loc printre antrenori, jucători şi chiar arbitri, să nu se ajute fotbalul pe măsura aşteptărilor. Vom evidenţia prestaţiile lui **V. Pădureanu,** care în cele şapte jocuri conduse a obţinut maximum de stele, **N. Cursaru** — de două ori 4 stele şi de cinci ori cîte 5 stele, **N. Petriceanu,** o dată 4 stele şi de trei ori 5 stele, **C. Ghemigean,** în cinci jocuri, 25 de stele obţinute, **Gh. Popovici** — de trei ori 5 stele şi o dată 4 stele, ş.a. Au fost şi excepţii, arbitraje calificate cu 2 stele, ca şi altele situate doar la nivelul satisfăcător. În total, situaţia e următoarea: **de 73 de ori, arbitrii au fost notaţi cu 5 stele, de 64 de ori — 4 stele, de 13 ori — 3 stele şi de trei ori — 2 stele. (I. Drăghici,** la meciul F.C. Constanţa—Steagul roşu, **Tr. Moarcăş,** la partida A.S.A.—S.C. Bacău şi **M. Bică,** la jocul F.C. Argeş—Universitatea Craiova).

...DAR INTERPRETAREA NU E UNIFORMĂ

Desigur, e foarte greu ca toţi arbitrii să conducă în aceeaşi manieră. Aceasta depinde de temperament, şi de pregătire. E destul de dificil, sau imposibil, să-i spui însă unuia cînd să fluiere fault şi cînd să aprecieze că-i obstrucţie. **Dar o interpretare unitară a regulilor de joc, a literei regulamentului, o poziţie fermă faţă de brutalităţi şi incorectitudini, o aplicare corectă a regulilor, asta se cere de la fiecare „cavaler al fluierului"!** Unii arbitri s-au jucat cu cartonaşele galbene, alţii parcă nici nu le aveau în buzunar, deşi jucătorii se îmbrînceau, se ameninţau şi chiar se loveau. Regretele după meci, „că nu au fost mai fermi", erau tardive. **O anume poziţie a arbitrilor a ieşit în evidenţă şi a supărat chiar: intransigenţa faţă de echipele oaspete şi „înţelegerea" cu care a fost interpretat jocul gazdelor.** Gazdele au primit 108 cartonaşe galbene, în timp ce jucătorii aflaţi în deplasare au fost sancţionaţi de 132 de ori. În general, la acest capitol, există un oarecare echilibru luat pe ansamblul turului, dar la unele meciuri s-a văzut clar felul cum s-au dat cartonaşele galbene. **F.C. Constanţa a primit la Timişoara trei avertismente ; cinci jucători de la Jiul au primit cartonaşul galben la Braşov, iar trei jucători de la Bacău au fost avertizaţi la Petroşani, plus unul eliminat.** La acordarea loviturilor de **pedeapsă, situaţia e şi mai convingătoare. Gazdele au beneficiat de 26 de lovituri de la 11 m, în timp ce oaspeţii doar de 6.** Şi atunci, de ce să ne mai mirăm de procentul de victorii în favoarea gazdelor?

ÎN LOC DE CONCLUZII...

MIŞCAREA ÎN TEREN A ARBITRULUI ? Au fost criticate atîtea partide pentru ritmul lor de melc. Dinamica acestor partide a lăsat de dorit, mişcarea în teren a jucătorului cu balonul ca şi a coechipierilor săi s-a situat sub nivelul fotbalului modern. Şi, totuşi, chiar şi în aceste condiţii, am văzut arbitri deplasîndu-se în teren cu o încetineală de necrezut. Unii se bazează pe experienţă, pe ochiul lor versat, şi consideră că... 30—40 de metri le sînt suficienţi pentru a lua cea mai bună decizie. Dar am văzut cum, în condiţiile jocului aglomerat (mai ales în careul oaspeţilor), cît de greu le-a fost unora să ia cea mai bună decizie. Motivul adevărat era **insuficienta pregătire fizică.**

- OMOGENITATEA BRIGĂZII, O VORBĂ ÎN VÎNT? Ne este încă proaspătă în minte (şi în ochi) neconcordanţa dintre semnalizările unui tuşier şi decizia arbitrului de centru. Această neînţelegere a creat derută în teren şi în tribune, o nedorită stare de nervozitate. Tuşierul ridica steagul, **dar arbitrul de centru, pe fază, nu-l lua în seamă.** Era, poate, acelaşi arbitru de centru care în cazul unui gol marcat din poziţie dubioasă de ofsaid îşi argumenta decizia cu : **„colegul de la tuşă a văzut mai bine",** deşi colegul, în loc să fi fost aproape de linia porţii sau de linia invizibilă a ofsaidului, datorită insuficientei mişcări, era pe lîngă linia de centru! Şi atunci unde-i adevărul ? Pe cine să crezi căci e greu să stabileşti unde-i neatenţia, nepriceperea sau altceva. Vorbim de omogenitatea brigăzilor ca de o condiţie primordială a arbitrajelor superioare. Şi totuşi, am avut atîtea cazuri în care arbitrii desemnaţi nu s-au văzut decît la meciul respectiv! Unii nici nu ştiau dacă colegul de la tuşă a sosit în localitate. De ce? Pentru că unul era din Bucureşti, altul din Piteşti, iar al treilea din Olteniţa. Caz autentic. Nu crede colegiul, tehnicienii săi, că măcar la Divizia A e nevoie şi de o specializare la centru sau la tuşă ? De o alcătuire omogenă a brigăzilor ? De ce s-o ocolim, dar A. Bentu nu va mai fi niciodată un mai bun „tuşier" decît „central". Şi mai avem atîtea cazuri.
- CE ÎNSEAMNĂ A FI EXIGENT ? Am văzut mulţi arbitri dictînd repetarea unei lovituri libere de la centru, pentru a arăta că locul execuţiei este cu 1—2 m mai înapoi. Exces de exigenţă, mai bine zis, exigenţă de ochii lumii şi, iremediabil, pierdere de timp, întreruperi de joc. Dar în preajma careului de 16 m, la loviturile libere, lucrurile se schimbau complet. În multe cazuri gazdele au făcut zidul la 7—8 m, în timp ce oaspeţii au fost împinşi cu insistenţă la 9 paşi mari ai arbitrului. Nu scuzăm echipele noastre pentru slabul randament în deplasare, dar nu cumva şi arbitrajul a dus în unele cazuri la rezultatele respective ? Iată de ce, credem că e cazul ca în primăvară observatorii federali, cei recunoscuţi şi nu improvizaţii de la o săptămînă la alta, să fie mai analitici cu arbitrajele prestate, şi mai severi cu calificativele acordate, pentru că de atîtea ori acestea au fost atît de departe de realitate şi chiar de propriile observaţii. Să nu mai pomenim de observările colegiilor judeţene (de ce mai e nevoie de ele dacă există un observator federal ?) în care eşecul sau succesul gazdelor pun amprenta pe rapoarte creînd confuzii, nemulţumiri şi chiar induceri în eroare.

Constantin ALEXE

LICEUL EXPERIMENTAL DE SCHI DIN PREDEAL

(Urmare din pag. 1)

loc ar spori forţa unităţii de învăţămînt respective. Cei din Predeal nădăjduiesc că nu sînt prea departe şi de împlinirea unui asemenea deziderat.

UN IMPEDIMENT MAJOR — STRUCTURA ANULUI DE ÎNVĂŢĂMÎNT...

Pasiunea, priceperea şi în general bunele intenţii ale profesorilor de specialitate de aci exprimate nu numai prin acţiunea de depistare a viitorilor elevi, cum am amintit, ci şi prin diversificarea continuă a secţiilor (după fond şi alpine, acum se lucrează cu grupe de biatlonişti şi săritori, evident cu pretenţii mai reduse, condiţiile fiind în formare) sînt oarecum frînate datorită în parte structurii anului de învăţămînt. De pildă : elevii liceului se află în vacanţă pînă la data de 4 februarie. O vacanţă activă, să precizăm din capul locului, în cuprinsul căreia elevii sînt permanent prezenţi pe pîrtii, la antrenamente, pentru pregătire generală şi specifică, sub îndrumarea profesorilor. Apoi, de la 5 februarie îşi reiau cursurile, dar într-un regim dublu de efort — şi antrenamente şi cursuri. Cum foarte bine remarca profesorul Matei, directorul liceului, „fără a reuşi să realizeze totul, la nivelul cerinţelor".

Observaţia se impune. Fiindcă după 6 ore de antrenament (uneori chiar mai multe !), este greu de anticipat cît mai poate asimila un elev în orele de predare a cursurilor de cultură generală. Or, nevoia de a fi pe pîrtie şi în continuare, după 5 februarie, se impune, de asemenea, fiind vorba de perioada cea mai accesibilă lucrului afară, lunile februarie şi martie remarcîndu-se prin căderi abundente de zăpadă, „materia primă" a elevilor schiori.

Fireşte, fiind o unitate de învăţămînt experimentală şi structura anului şcolar poate suferi modificări. **Colectivul profesorilor de aici consideră că pentru anul viitor, cel puţin, menţionarea ca perioadă de lucru activ a lunilor decembrie martie se face simţită, cursurile urmînd să înceapă şi să se încheie la date diferenţiate în raport cu acelea ale celorlalte şcoli.** Este **o sugestie pe care Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului ar putea să o aibă în vedere. Fiindcă o reglementare este necesară. Eficienţa liceului experimental de schi din Predeal trebuie asigurată pe toate căile, plecînd, se înţelege, de la structura procesului de învăţămînt.**

110 ELEVI PE UN SPAŢIU DE... 70 DE LOCURI ! ?

110 elevi beneficiază de internatul liceului. Condiţii excelente de hrană, dar nu şi de cazare. În mod normal, pe spaţiul afectat celor 110 pot să locuiască 70 de elevi. Cele trei vile ce le-au fost afectate elevilor schiori se dovedesc insuficiente. Să precizăm în acelaşi timp că vilele nu dispun de încălzire centrală (ele au o utilizare ideală numai în lunile de vară). Copiii intră în camere, după antrenamente, transpiraţi şi au nevoie de o căldură adecvată. Încălzirea cu lemne nu este, pentru cazul în speţă, o soluţie.

Conducerea liceului caută să prevină unele neajunsuri (menţionînd că pînă acum nu s-au semnalat nici măcar răceli banale), solicitînd prin intermediul O.J.T.-ului complexul „Trandafirul", care posedă încălzire centrală, capacitate de cazare de 140 de locuri, un club, spaţiu pentru cantină etc. De ce s-a propus o asemenea soluţie ? Pentru că „Trandafirul" se află în imediata vecinătate a clădirii liceului (circa 300 de metri — 6 minute de mers pe jos) şi acolo ar putea funcţiona foarte bine şi internatul. În acelaşi timp, în spatele complexului se află un spaţiu schiabil extrem de accesibil, care ar putea fi racordat la Clăbucet (pe o variantă de circa 1 000 de metri). Concluzionînd, **rocada actualului internat — adică cele trei vile amintite — cu complexul „Trandafirul" ar favoriza pe elevii schiori din Predeal, i-ar aduce mult mai aproape de liceu, posibilitatea supravegherii lor ar fi mult înlesnită. Condiţiile de lucru, afară de pîrtiile din jurul „Trandafirului" ar fi mult mai bune, îndeosebi pentru elevii din primii ani.**

Conducerea liceului ne-a dat să înţelegem că O.J.T.-ul şi-a dat avizul de principiu pentru această schimbare. Ar fi de dorit însă ca operaţia să nu sufere o prea mare amînare.

★

Pentru continua sporire a funcţionalităţii Liceului experimental de schi din Predeal mai sînt de învins şi alte neajunsuri, cele mai supărătoare fiind legate de absenţa din reţeaua comercială a bocancilor de competiţie (producţie internă), a schiurilor de tip junior, a legăturilor de schi. Sînt neajunsuri pe care ne propunem să le tratăm cu un alt prilej, vizavi de factorii care răspund de producerea lor.

Pînă atunci, nădăjduim că minusurile relevate (obiective şi mai puţin) se vor afla în atenţia organelor vizate, în măsură să asigure acestei unităţi de învăţămînt-model, un cadru organizatoric continuu îmbunătăţit, astfel ca şi roadele să fie cele dorite, cele aşteptate.

O APRECIERE A BENEFICIARILOR: „MARFA ESTE BUNĂ ŞI O DORIM ÎN CANTITĂŢI ÎNDESTULĂTOARE"

— „Da, este posibil", răspund (şi demonstrează) producătorii medieşeni de noi articole sportive

Ideea acestui articol s-a născut în „Palatul de gheaţă" din Miercurea Ciuc, după o discuţie cu fostul hocheist **Iuliu Szabo** — despre calitatea materialelor şi echipamentului sportiv. Din vorbă în vorbă am ajuns la acuta lipsă a echipamentului hocheiştilor. **„Folosim ghete, apărători şi alte ustensile uzate de ani de zile,** ne spunea cu o urmă de regret în glas, actualul antrenor secund la S. C. Miercurea Ciuc, **deoarece marea majoritate a echipamentului jucătorului de hochei se cumpără din străinătate. Am convingerea că dacă ar fi existat mai mult interes, nu ne-am mai fi necăjit cu această problemă. Să vă dau un exemplu : prin bunăvoinţa conducerii Fabricii de piele şi încălţăminte „8 Mai" din Mediaş am reuşit să intrăm în posesia a 40 de perechi de mănuşi la un preţ convenabil şi, după părerea mea, de o calitate superioară celor aduse din import. De la prima vedere îţi poţi da seama că mănuşile au fost lucrate cu migală şi pricepere de către muncitorii medieşeni".**

Am redat pe larg opinia apreciatului tehnician din reşedinţa judeţului Harghita, întrucît ea descria cu sinceritate căutările unui colectiv de muncă pentru a veni în ajutorul unor sportivi care de ani de zile îşi doresc echipament corespunzător şi în cantităţi necesare. Sub impulsul acestei iniţiative am poposit nu demult la fabrica menţionată, unde — în lipsa directorului **Liviu Sabău,** aflat peste hotare pentru a perfecta comenzi în domeniul articolelor sportive — am avut ca interlocutor pe inginerul şef al acestei întreprinderi, **Grigore Popa.**

— Cum am ajuns la mănuşi de hochei ? Foarte simplu : ne-am gîndit să realizăm, cu un consum economicos, un produs mai valoros. Să concretizăm. Avem o secţie, ne explică amabila gazdă, de mănuşi **pentru protecţie. În urma unor studii s-a constatat că într-o pereche de mănuşi de hochei se investeşte un material dublu decît în cele de protecţie, însă venitul este de 10—12 ori mai mare. Am executat reproduceri după modele canadiene şi suedeze şi toată lumea a considerat mănuşile noastre foarte atent lucrate.**

Am aflat că la fabrica din Mediaş se mai realizează şi alte articole sportive, printre care şi cele de călărie, cu toate accesoriile respective, obiecte care nu se găsesc pe piaţă. Pînă în prezent s-au executat comenzi numai pentru export iar în curînd se va livra prima tranşă Centrului republican pentru creşterea şi educarea cailor.

— Şeile pentru călărie, a continuat inginerul şef, **le confecţionăm şi din economiile provenite prin înlocuirea pielei la articolele tehnice destinate industriei textile cu alte elemente. La harnaşamente avem deja o experienţă de un an. Ne gîndim să trecem şi la confecţionarea ghetelor, apărătorilor şi celorlalte obiecte din piele necesare hocheiştilor, fiindcă sînt lucruri necesare, valoroase şi de perspectivă.**

— Aceasta presupune reorganizarea şi extinderea fluxului tehnologic. În plus, mai este nevoie şi de o materie primă destul de greu de procurat — pielea.

— N-am făcut altceva decît să vă expunem proiectele noastre. Am înaintat un necesar forului tutelar pentru dotarea cu aparatură corespunzătoare. În trimestrul II al anului va intra în reparaţie capitală Unitatea nr. 2, unde, cu acest prilej, se pot amenaja noi secţii de specialitate. Sperăm ca federaţiile de călărie şi hochei să vină în întîmpinarea bunelor noastre intenţii făcînd comenzi ferme, pe baza cărora să putem să ne organizăm procesul de producţie. Serviciul de specialitate al fabricii a înaintat propunerile noastre comisiei republicane de preţuri. Sîntem o fabrică integrată şi din materia primă realizăm semifabricate din piele, care ne permite să asigurăm materialul necesar diverselor produse. Ca atare avem o gospodărie autonomă. Cred, a conchis interlocutorul, **că dacă piaţa internă şi cea externă vor continua să solicite marfa noastră, va trebui să creăm noi linii tehnologice.**

Amintind că aici se mai confecţionează şei pentru biciclete şi pentru motoretele româneşti „Mobra", subscriem la îndrăzneţele planuri de viitor ale harnicului colectiv de muncitori şi tehnicieni din această fabrică medieşeană.

Traian IOANIŢESCU